

Vasadi Péter

Az igazságról

nézem az arcod, kissé
fölszegve fejed bele-
szimatolsz a magasba,
nézem a győztesekre
oly jellemző rajzát a
magabiztosságnak, két-
oldalt lefut az orr
mellett, lezúg, mintha
súlya volna, igen:
nem tudom, így van-e,
ítéleted leszögez
téged – megszoktam,
nekem nincs igazam;
jó, csakugyan gyöngém,
ettől-attól óvakodom,
nem fontos, hogy az
igazat épp én deffini-
álljam, csak legyen,
legyen – érted? fölényes,
fényes a mosoly, hogyan,
őreg, persze, igazad van.
...inkább a zenét, jó?

jó. ez a vezércsel?
...micsoda rúgás. a
teljes csönd és a zene
érintgeti egymást ujj-
hegygel, leheletnyi
szent közöny burkolja,
fékentangva erőt, mer
ritkulni a sűrűség, egy-
hangú sóhajtozássá lapul
el, finomodik, önmaga
tömegének fonatai közt
angolna-surranással
kúszik, kanyarog, érzed?
...azazhogy én érzem-e?
mert mondom ugyan, de
nem biztos, hallgatni
tudom csak. hallom.
negyven szólamú
ez a motetta. negyven.
most mondtam ki
az igazságot. igen

VASADI PÉTER (1926) Budapesten élő költő. Válogatott versei 2009-ben jelentek meg. Utóbbi kötete: *Világpor* (2012).